

BARACUDA

Juli 2021

Baracuda

50. årgang Nr. 1 juli 2021

Medlemsblad for:

Baracuda Dykkerklub Ballerup

Ballerup Idrætsby 30, st.th.

2750 Ballerup

Telefon: 4468 3334

Hjemmeside:

www.baracuda.dk

Bankkonto: 3159-0001 356 763

Redaktion:

Jan M.

Ole E. R.

Bestyrelse:

Formand

Ole B.

Kasserer

Eva R.

Næstformand

Jørn I.

Sekretær

Flemming. S.

Bestyrelsesmedlemmer:

Lars H. Carsten G.

(bestyrelsessuppleanter)

Lars D. og Trine R.

Næste Baracuda-blad udkommer

Efterår 2021

Antal trykte blade: 125 stk.

Bladudvalget:

Næste møde : Ikke fastlagt.

Der sendes en mail ud til alle. Ellers se på hjemmesiden

Planlagte deadlines på bladet:

Oktober 2021

Forside:

Øverst:

En lille putling.

Nej, det hedder en kutling. Men nogen gange opdager man først den lille detalje, der putter sig, når man får billedet op på sin skærm, efter hjemkomsten. /FotoOle

Nederst:

En eremit krebs, et skarpt snapshot. Også fra den 'kedlige' sandbund i Båring Vig. /FotoOle

Bagside:

Øverst:

En tangnål

Kan man godt se ligheden med en søhest? /Jan M.

Nederst:

En snegl der balancerer på et sukker-tangblad. /Jan M.

Se nye og gamle
begivenheder og ture
her nedenfor:

www.baracuda.dk

Turkalender

<http://baracuda.dk/index.php/kalender>

Turudvalget:

[http://](http://www.baracudaturudvalg.dk/)

www.baracudaturudvalg.dk/

Lederen

En klub i krise?

Hvis man dykker ned i x-formandens beretning, er der følgende mislyde.

” En forening drives af dens medlemmer. I de senere år har det været mildest talt udfordrende at få medlemmer til at arbejde aktivt i foreningen ved at gå ind i bestyrelsen; men samtidig har der været megen kritik af bestyrelsens arbejde....”

Og senere:

”I år står vi i en situation, hvor flertallet af bestyrelsen ikke ønsker genvalg. Selv tog jeg en periode ekstra som formand alene fordi der ikke var nogen som ville melde sig. I år har vi brug for at der er nogen som melder sig og ja, det er generalforsamlingens ansvar at besætte bestyrelsesposterne -ikke den nuværende bestyrelses- skønt vi har kontaktet en hel del medlemmer for at høre om ikke de var klar til at tage en tur i bestyrelsen – ingen har været positive overfor det. ”

Den nye 'midlertidige' formand, skriver her i bladet i rubrikken: Formandens ord:

”Jeg tilbød ved generalforsamlingen i slutningen af maj måned, at jeg gerne tog en formandsvagt mere for at give klubbens medlemmer tid til at finde det medlem, der kan og vil tage over i november 2022. Det er derfor vigtigt at der allerede nu kommer en snak i gang om, hvem der kunne være et formandsemne, så vedkommende kan komme ind i bestyrelsen i slutningen af efteråret i år. ”

Well. Det lyder i mine øre som en krise. En organisatorisk krise.

Det kan undre al den stund at en hel del medlemmer, deltager positivt i klubbens liv i øvrigt.

Der er folk i gang med at dykke i selvorganiserede grupper, at uddanne sig til bådførere, at afholde ture for andre, at lave fyraftensdyk for medlemmerne, at åbne og lukke svømmehallen, ja endog arrangere svømmedage hen over sommeren, for andre end sig selv.

Jeg er ret overbevist om at den manglende aktivitet også kan være berørt af den nys overståede Coronakrise. Man er ikke helt oppe i omdrejninger igen.

Selv om også aldersgennemsnittet begynder at sætte sine spor. Tidligere meget aktive folk, ønsker fuld forståeligt, at trappe lidt ned på engagementet.

Så er vi i krise? Egentligt ikke. Men vi behøver lidt hjælp til selvhjælp.

Lad os se hvad en ny vision for klubben kan sparke i gang.

Og så se at komme i gang med at dykke igen. Se på klubbens hjemmeside hvad der sker. Eller læs også her i bladet om Gearløs's initiativ til lidt aktivisme for miljøet.

/Redaktøren

Formanden har ordet.

Så sidder jeg her så igen ... Skal til at skrive formandens ord. Skal den nummereres som udgave 39, eller som nr. 2.1?

Anyways. Jeg tilbød ved generalforsamlingen i slutningen af maj måned, at jeg gerne tog en formandsvagt mere for at give klubbens medlemmer tid til at finde det medlem, der kan og vil tage over i november 2022.

Det er derfor vigtigt at der allerede nu kommer en snak i gang om hvem der kunne være et formandsemne, så vedkommende kan komme ind i bestyrelsen i slutningen af efteråret i år. Det vil ikke være fair for nogen at starte som formand, uden at kende lidt til klubben set fra bestyrelsens side af. En ting er helt sikkert. Formanden er på valg i november 2022.

Jeg slipper ikke generalforsamlingen helt. Første behandlingen af vedtægtsændringerne gik over al forventning. Gode diskussioner og input til små justeringer af bestyrelsen forslag. Ved

den ekstraordinære generalforsamling d. 28. juni håber jeg, at vedtagelsen af ændringerne gik igennem problemfrit.

Jørgens forslag om at klubben skal have en vision er på vej til at blive til virkelighed. Visionsudvalget har deres første møde d. 1. juli. Sidder du med input til udvalget er du mere end velkommen til at skrive til formanden, som vil bringe dit input videre.

I slutningen af sidste bestyrelsesperiode gik snakken om at vi skal have opdateret klubbens husregler. Jeg har gravet lidt i mine gamle filer og har fundet en 9 år gammel udgave. Den vil komme under behandling i efteråret. Det er nok for ambitiøst at tro, at vi kan nå det inden generalforsamlingen til november, men det er da et forsøg værd.

Igennem de sidste par år har der være en masse diskussion om svømmehallen og om at klubben selv skulle til at lukke. Jeg har ikke selv været en del af diskussionen og er ikke selv en del af lukkeholdet, men jeg ved via hjemmesiden, at der er 14 klubmedlemmer, der gerne tager en for holdet. Det er stærkt! Særligt skal nævnes Bent og Ken, der er de primære lukkevagter. Jeg er sikker på, at der er mange i klubben der værdsætter deres indsats. Det skal de have tak for.

Svømmehal:

Denne udgave af Baracuda bladet udkommer midt i sommerferien, så når I læser dette, er I sandsynligvis allerede klar over, at svømmehallen er åben hen over sommerferien.

Den eneste forskel er, at man ikke kan være sikker på, at den er åbent medmindre man tjekker kalenderen på hjemmesiden.

Det er nemlig aftalt med Bent, Ken og Glennie, at de vil oprette svømmehals dage i klubkalenderen de dage hvor de selv planlægger at svømme. Er der ikke oprettet en svømmeaften i kalenderen, er der IKKE åbent.

Alle godkendte lukkevagter vil kunne oprette svømmeaftener hen over sommerferien, så jeg kan kun opfordre jer til at gøre det, de dage, hvor de ”faste” lukkere ikke kan.

Sikkerhed:

Netop på grund af at der kommer færre i svømmehallen hen over sommeren, er det vigtigt, at vi overholder en simpel sikkerhedsregel. Der er IKKE svømning, hvis der ikke er mindst 3 tilmeldte i kalenderen. Qua vores dykkeruddannelse har vi lært at tænke sikkerhed, dvs. makkertjek, redundans i udstyr, sikkerhedstop osv.

Når vi er i svømmehallen, skal vi også tænke sikkerhed. Sker der en ulykke i svømmehallen, skal der kunne være en ved den forulykkede, og en der henter hjælp. Dvs. minimum 3 mand.

Nogen vil synes at det er helt tosset, men sikkerheden kommer altså først.

I håbet om en fortsat spændende dykkersæson.

/Formanden

lørn, Ole og Stidsen til generalforsamling. /Foto :Jan

Stidsen's Historiske foto's mm.

DYK-ET PÅ ØRESUND, 28.DECEMBER 1986

I julen er der tradition for indtagelse af mad og drikke i rigelige mængder. Ingen jul uden flæskesteg med sprød svær, andesteg med brunede kartofler, sovs og rødkål, risengrød og ris a la mande, brunkager og æbleskiver, samt rigeligt med julebryg, snaps, vin, portvin og gløgg.

Nytår:

Anderledes var det før i tiden med hensyn til nytår. Her var det tradition at spise torsk, en mere let ret som modvægt til al den fede julemad. Torsken var tidligere en ret billig fisk, men i 1980'erne begyndte priserne på fisk at stige som følge af faldende fangster.

Nogle af de fiskekuttere som sejlede med lystfiskere var begyndt at arrangere fisketure på Øresund mellem jul og nytår, så folk selv kunne fange nytårstorsken, i stedet for blot at købe den hos fiskehandleren. I Baracuda's turudvalg var vi opmærksomme på dette og arrangerede derfor en fisketur ud på Øresund mellem jul og nytår 1986.

På fisketur:

Dengang i 1980'erne var det koldt om vinteren, så iført lange underbukser og solidt overtøj var vi en lille flok som med fiskestænger, madpakker og en lommelærke mødte op i Svanemøllehavnen, hvor Dyk-Et havde kajplads.

Motorstart:

Det krævede nogen øvelse at få startet den kolde motor. Det store svinghjul

skulle af startmotoren godt op i omdrejninger og ventilløfteren slippes på det rigtige tidspunkt for at få dieselmotoren i gang. Det lykkedes og vi toffede ud af havnen med kurs mod den dybe rende øvre sydøst for Hven, hvor der efter sigende skulle være gode muligheder for at fiske torsk. Vejret var heldigvis med os, ikke megen vind og kun små bølger, så det tegnede godt.

Varme:

Der var ikke noget varmeapparat i Dyk-Et's styrehus, men langsomt trængte varmen fra motorrummet op i styrehuset og varmede fødderne. En sluk af lommelærken hjalp også til at holde varmen.

Dengang var der ingen promillegrænse for sejlads med mindre fartøjer. Så længe man kunne kende forskel på styrbord og bagbord og ikke sejlede ind i andre skibe var alt i orden. Vi nåede frem til skrænterne til den dybe rende og kastede fiskekroge ud. Snart var der bid og det var ret nemt at hale fangsten op.

Det var nemlig kun sild der var på kroge. Dette gentog sig flere gange så vi sejlede videre til et nyt sted, dog med samme resultat. Endnu en lokalitet blev afprøvet.

En lille undermåler af en torsk kom på krogen og igen nogle sild. Stegt sild med snaps og hvad dertil hører er ikke at foragte, men det var jo nytårstorsken som vi var sejlet ud for at fange. I stedet fik vi os en hyggelig sejltur på Sundet med masser af frisk luft og en god appetit til aftensmaden.

På fotoet ses ”El-Poul” som i en årrække var formand for klubben.

Tekst og foto/
Stidsen

El-Poul på fisketur med Dyk-Eet/ Foto: Stidsen

Dykning på hovedet

Corona satte atter sin gedigne kæp i hjulet for maj måneds to dykkerture. Turene til Lysekil og Spodsbjerg blev begge aflyst. I stedet blev der i al hast planlagt en tur til Lillebælt. Vi fik booket to hytter på Hindsgavl Camping, som har kompressor til fyldning af flasker.

Middelfart Marina:

Lørdag morgen gik turen til Middelfart, hvor vi kunne nå et dyk inden check-in på campingpladsen. Vi brugte Middelfart Marina til søsætning af klubbens RIB.

Første dyk skulle foretages ved en af bropillerne til den gamle Lillebæltsbro.

Allan F. og jeg kom i vandet. Strømmen var svag. Vi fulgte bropillen ned til 25 m. Der var mange søanemoner og fisk i flotte farver. Herudover var der meget sukkertang.

Så sad vi fast:

Undervejs oplevede vi, at overfladebøjen hang fast. Uanset hvor meget vi hev og sled, skete der intet. Så vi fortsatte dykket under hensyntagen til den begrænsede rækkevidde. På vej mod overfladen kunne vi mærke at strømmen havde taget til. I overfladen forsøgte vi at svømme mod strømmen til båden, der lå på modsatte side af bropillen. Cirka en meter før vi kunne se båden, var linen ikke længere.

En hård kamp:

Så var gode råd dyre. Jeg forsøgte at bruge bøjelinen til at trække os mod båden. Men det var en hård kamp mod

Middelfart Marina var udgangspunkt for båddykkene./Foto: Allan

strømmen, som jeg til sidst måtte opgive. Allan og jeg konfererede lidt og besluttede at frigøre os for overfladebøjen. Det var eneste mulighed for at nå frem til båden, eller i det mindste at komme i kontakt med Eva og Stidsen, der havde vagten på båden.

Fri igen:

Frigjort for bøjen kunne vi omsider komme rundt om bro pillen og komme frem til båden. Ombord i båden sejlede vi rundt om bro pillen, hvor vi først bandt mellemlinen af en kæde der sad på bro pillen og derefter tog vi overfladebøjen og trak linen fri. Vi fandt aldrig ud af, hvad linen havde hængt i.

Men der var både trin og forskellige ting der stak ud af betonen. I stærkere strøm er det vores vurdering, at de forskellige ting der stikker ud, kan være til fare for dykkere, der uforvarende bliver trykket mod bro pillen.

Uren luft:

Om aftenen kom Charlotte fra Scuba gear hen til vores hytter, fordi nogle af hendes dykkere synes at deres luft smagte mærkeligt og at der kom fugt ud, når de luftede flaskerne ud. Det bekymrede os selvfølgelig. Ole og Jan smagte på luften i deres flasker, uden at den smagte mærkeligt. Vi blev enige om at den fugtige luft vi havde set på Charlottes video kunne skyldes at luften i flaskerne som netop var blevet fyldt, var varmere end den omgivende luft.

Charlotte fortalte, at hun havde taget en flaske fra til en luftprøve, når hun kom tilbage til Sjælland. Jeg har efterfølgende talt med Charlotte, som oplyste at luftprøven ikke havde indeholdt noget kritisk, bortset fra en del fugt.

Personligt oplevede jeg heller ikke, at

luften i mine flasker smagte dårligt eller lignende. Jeg var dog også den sidste som fik fyldt flasker. Derfor tænkte jeg, at min luft ikke havde stået i luftbanken, men var helt ny og frisk.

Ammoniakhavnen:

Søndag var der mulighed for to dyk. Allan, Stidsen, Troels og jeg sejlede op til Ammoniakhavnen, der ligger på jyllandsiden ved den nye Lillebæltsbro. Stidsen og Troels skulle ikke dykke, så de havde vagten i båden. Der var en del vind, så Troels havde lånt mit regntøj. På vejen mod Ammoniakhavnen fik vi en ordentlig bølge ind over siden. Der sad Troels. Hurtigt konstaterede Troels, at mine regnbukser ikke var så tætte, som man kunne ønske sig. Eva, Birgit, Foto Ole og Jan ville køre til Ammoniakhavnen og dykke inde fra land. Planen var at dykke ved 13-tiden, hvor strømmen ville være svagest, fordi den skulle vende.

Squeeze:

Allan og jeg dykker fra båden ned til kæden, der går fra land og ud på dybden. Det er en dejlig nem måde at navigere på og man ved at man kommer op samme sted, man dykkede ned. På vej ned begynder min nye tørdragt at squeeze. Jeg forsøger at komme lidt luft i dragten, men uden held. Jeg får til gengæld lidt vand ind på brystet.

Hvad sker der dog:

Det fatter jeg ikke en lyd af, for jeg kontrollerede jo at jeg kunne få luft i dragten inden vi begyndte dykket. Jeg bliver bare mere og mere vakuumpakket. På 15 m når vi bunden og jeg får signaleret til Allan, at jeg er blevet temmelig squeeze.

Allan opdager straks, at min feeder-slange er faldet af. Det lykkes Allan at få monteret slangen, så vi kan fortsætte

vores dyk. Vi følger kæden udad.

En stram line til overfladebøjen:

Pludselig oplever vi igen, at linen til overfladebøjen bliver stram. Vi hiver og slider igen i linen, men intet sker. Pludselig giver linen efter og vi kan fortsætte nedad. Vi ender på cirka 29 m og kigger os omkring. Egentlig var turen derned mere spændende end bunden på 29 m, som det jo ofte er på dybe dyk.

Optur:

På vej op ad følger vi kæden. Jeg får luft i benene og kæmper lidt med at få vendt mig og flyttet luften op til udluftningsventilen på armen. På 6 meter svupper mine støvler af, så finner og støvler hænger og dingler. Benene er op ad og hovedet nedad. Jeg klamrer mig til kæden og befinder mig på 2-3 meter.

Om at redde en umulig situation:

Jeg beslutter mig for at acceptere den ventende ydmygelse. Så jeg laver lidt

armgang nedad til 4-5 m, hvor jeg tager mit sikkerhedsstop med en hånd i kæden. Indimellem skiftede jeg hånd, fordi der jo var noget træk op ad, og jeg blev lidt træt i armene. Samtidig kunne jeg kontrollere tiden på computeren, når jeg hang i højre arm.

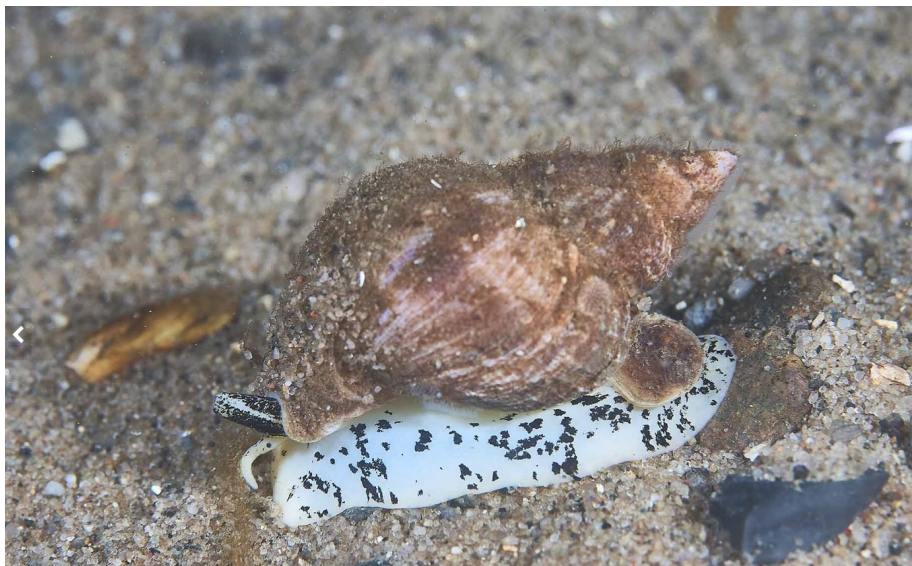
Efter endt stop fulgte jeg kæden videre op, indtil jeg vidste at mine ben var tæt på overfladen. Så bed jeg al skam i mig og slap taget i kæden.

I løbet af nul komma fem, brød benene overfladen. I overfladen forsøgte Allan at hjælpe mig tilbage i støvlen, som finnerne stadig sad på. Jeg havde opgivet tanken om at komme tilbage i støvlerne, så jeg tog finnen af venstre støvle og derefter højre, som Allan også havde opgivet at få mig tilbage i.

Så med finnerne i den ene hånd svømmede vi de få meter hen til båden og kom ombord. Næste dyk foretog vi lidt længere nordpå.

Deltagere indtager frokost / Foto: Allan

En helt klassisk konk- snegl ved Søbadet /Foto: FotoOle

En forklaring på den stramme line:

I båden fortalte Stidsen os, at han pludselig havde opdaget at bøjelinen havde ligget ovenpå ankertovet i vandet.

Da Allan og jeg var begyndt neddykningen, var bøjelinen gledet op ad. Da bøjelinen nåede karabinhagen på ankertovet, klikkede bøjelinen sig ind.

Derfor oplevede Allan og jeg, at bøjen hang fast. Takket være Stidsens opmærksomme blik, blev vores dyk ikke begrænset til cirkeldykning på 15 m.

Ved Ammoniakhavnen:

Andet dyk foregik mere kontrolleret lidt nord for Ammoniakhavnen. Et fint dyk med søanemoner i mange flotte farver. Et virkelig smukt syn.

Mens jeg tossede rundt, havde Birgit, Eva, Ole og Jan været forbi Ammoniakhavnen. De havde konstateret at mange dykkere fra såvel Scubagear, Kingfish samt adskillige andre klub-

ber var ved at rigge til. Så de besluttede at der nok ville blive tæt trafik på kæden.

Derfor besluttede de at tage tilbage på Fyn og nordpå ved indsejlingen til Lillebælt. (Det er der en lille historie om andet sted i bladet)

Både lørdag og søndag så vi mange marsvin, mens vi sejlede. Det er virkelig fascinerende at være så tæt på de små hvaler.

Mandag skulle vi lave sidste dyk. Meteorologerne havde varslet ustadigt vejr, hvorfor Allan og jeg dykkede fra båden, i vandet mellem Den Gamle Lillebæltsbro og Søbadet.

Så kunne vi tage en tur med strømmen sydover. Strømmen var ikke så kraftig, så vi fik en rolig og kontrolleret tur til Søbadet. Vejret blev heldigvis langt fra som meteorologerne havde varslet.

Tak til alle deltagere for en skøn tur.

/Tekst: Lars

Båring Vig

Som Lars beskrev i sin artikel, ville Birgit, Eva Ole og jeg tage et dyk ved Ammoniakhavnen fra land.

Da vi ankom til stedet blev vi noget overraskede over hvor mange andre, der havde fået samme ide. Tidspunktet var selvfølgelig tæt på det ideelle hvor der skulle være næste strømstille, og her var der også læ for den skrappe vestenvind.

Det myldrede med omklædte dykkere. Dykkerstedet ved Ammoniakhavnen har en lille bro ud i Lillebælt med en yderst praktisk rustfri stållænke lagt ud fra land ned til dybden. Smart at man kan følge den ud og ind igen

Artiklens forfatter snupper sig en mellemmad/ Foto Allan.

Men det var som sagt, noget overvældende med alle de dykkere i kampklar tilstand, der lige om lidt ville befolke denne kæde op og ned i bæltet.

Mnt. Everest:

Jeg tror vi forudså en kø, der kunne sammenlignes med køen på Mount Everest. En lang kø af sammenbundne klatrere med et par skridts afstand. Det så lidt for 'crowded' ud, fot vores indre øjer og jeg tror vi derfor var modtagelige for at skifte dykkersted..

Nordfyn:

Vi havde overvejet at tage over til Fyns nordside med læ, som et eventuelt andet dykkersted på dagen.

Nu blev det i stedet omtænkt til at blive det første. Vi vinkede farvel til vores dykkerkammerater i 'klubbens RIB. Den var fortøjet lidt ud for denne bro, og havde dykkere (Lars og Allan) vandet kunne vi se. (De sagde senere at de slet ikke så nogen dykkere på stålkaeden)

Som sagt kørte vi over Lillebæltsbroen ud til strandområderne på Fynssiden, hvor der var en P-plads tæt på vandet ved Vejlbj Fed strand, Den lå i læsiden af Båring Vig ud for Vejlbj,

Det viste sig at være en fladvandet sandbund. Det som karakteriserede den var en vis ensformighed. Sand og atter sand, med et ensomt sukkertangsblad hist og pist. Ole omdøbte senere stedet til Boring Vig. (engelsk. Kedelig) Men trods alt kom vi i vandet. Det var skønt og afslappende . Hele P-dyk crew'et kom op med smil på læben.

Vi fik en masse billeder af de mest karakteristisk dyr her: Tangnåle og Snegle. Snegle med snabel.. Dem var der virkelig mange af. Var det monstro Konker. De kravlede rundt over det hele. Ofte flere sammen.

Oles og mit sidste dyk på turen til Lillebælt foregik i Knudshoved Havn ved Nyborg.

En kø af sammenbundne klatrere på mnt. Everest. /Foto: AP

Ud over at jeg svømmede den forkerte vej, og Ole måtte svømme ret langt for at få mig på ret kurs igen, før vi fandt sejltredden. Vi fik begge snuppet et par billeder af nogle flere Tangnåle. Men desværre ingen nøgensnegle.

Om selve turen til Lillebælt, er der blot at sige, at Lillebælt er et fint sted, hvis man respekterer strømforholdene.

Men vi må konstatere af Sejladsudsigten fcoo.dk - Sejladsudsiget - Danmark nok kun er vejledende i forhold til tids-

punkterne for de præcise strømskifter og retningsangivelserne.

Forudsigelserne holder dog sådan nogenlunde og kan forebygge de værste fejltagelser.

Men det kunne være sjovt at få lidt mere erfaring med det, så man kunne komme på strømdyk ved Søbadeanstalten, når strømmen var 'rigtig'. Uden at udsætte sig selv for farer.

Næste gang i våddragt:

Inden vi kørte hjem efter en fin tur, aftalte vi, at næste gang måtte det være våddragtstid igen.

/Tekst: Jan M.

Nogle af mange snegle på sandbunden /Foto: Jan M.

En lille tangnål. fra I Båring Vig /Foto: FotoOle

En mail om svømmehalsåbning i sommer:

Hej Alle

Sommerferien står lige foran os. Til forskel fra de sidste mange år, vil vi i år have adgang til svømmehallen i sommerferieperioden, men adgangen vil ikke være som vi er vant til.

Anderledes men åbent, måske:

Netop pga sommer og vores forskellige ferier, er vi nødt til at gøre det lidt anderledes.

Bent, Ken og Glennie har tilbudt at tage det store træk med at lukke svømmehallen, men da de også har behov for ferie, er det aftalt, at de opretter svømmehalsaftener i klubbens kalender på hjemmesiden de aftener hvor de

kan lukke.

Se arrangement i kalenderen

Det vil sige, at er der oprettet et svømmehalsarrangement i kalenderen, vil svømmehallen være åben for svømning. Er der ikke oprettet et arrangement, vil der være lukket.

Alle der har gennemgået og er godkendt til at være lukkevagter kan selvfølgelig oprette en svømmehalsaften i kalenderen og derved stå for lukkevagten.

Se evt vejledning i hvordan man opretter et kalender arrangement..

Minimum 3 personer:

(Fortsættes på side 19)

Bådførerkursus i Baracuda.

Søndag morgen d, 20/06/2021. kl 9.00 var vejret varmt solen højt på himmelen. Forventningerne var også i vejret og de 5 tilmeldte er alle fremmødt og der var indkøbt morgenboller og kage.

Der skulle laves BÅDFØRER KURSUS og nu manglede kun Rasmus der skulle undervise, og glæde var vi alle da han kommer kørende i god tid.

Efter en lille gennemgang af adgang til klubben og udstyrsrum går vi i garagen og gennemgår båden og instrumenter, båden sættes på bilen og turen går til Skovshoved.

Vel fremme i Skovshoved sættes båden i vandet efter at der er betalt for slæbestedet med MobilPay. Første gang jeg har set den ordning, men det virker, pris i Skovshoved 80 kr pr. gang.

Der åbnes for bom. Båden er i og alt ringes til og testes, klar til afgang.

Landgangsbåden:

Simon er første mand ved roret og der lægges en kurs til landgangsbåden, vel ude af havnen. Og forbi div. Kajakker og småbåde øges farten.

Turen går til landgangsbåden og ca 15 min efter laves søgemønster og vraget toner frem på sidescansonar.

Anemonevraget:

Der byttes og næste chauffør er Trine der sætter en kurs til Annemonevraget turen går nu østover i god fart.

Vel fremme i nærheden af positionen bliver sejladsen lidt forstyrret af en mindre plastbalje der ligger og pirker

på positionen. Hvorfor kan du ikke finde alle andre steder? Øv øv!

Men heldigvis bliver de hurtigt taget af vind og strøm og ført væk så Trine med stor præcision kan få vraget i på skærmen.

Signe Nordfisk og videre:

Trine bytter med Lars og turen går i høj fart til Signe Nordisk efter et stykke tid må vi konstatere at vejret er ved at skifte og der er kommet bølger så farten sænkes til en behagelig march fart.

Signe Nordisk findes og der byttes igen.

Kaptajn nu er det Birger tur og her skal turen så lige tilbage til landgangsbåden. Landgangsbåden findes hurtigt på ekkolod og Rasmus mener det var for nemt så det skal lige vises på skærmen igen for en sikkerheds skyld.

Vejrskifte:

Så er det sidste mand ved roret Finnur der sætter kursen Syd mod Skovshoved hullerne.

Vejret er ikke så pænt mere og solen forsvundet bag de mørke skyer, så de fleste tager regntøj på Og lidt varmere tøj, shorts og t-shirt er ikke længere helt nok.

I god fart og i nu lidt bølger går turen til hullernes position, der søges en til i mønster men grundet bølger og nu stærk strøg er der ikke helt nemt mere.

Finnur lægger kursen mod havnen og lægger snart efter fint til i slæbestedet. Det har nu den sidste halve time regnet

godt og alle er godt våde .

Båden tages op på trailer og skylles ren, klar til garagen, turen går hjem-over.

I klubben tages der billeder af båd og de nye bådfører så alle kan se de glæde kursister / nye bådfører.

Der pakkes sammen og der findes af af Rasmus der lige kommer med de sidste råd på vejen.

Afregning og andre ting der lige skal på plads så ture kan arrangeres. Så nu med nye bådfører burde der komme en del nye ture i kalenderen Så vi alle kan komme i vandet. Og gerne sikkert hjem også.

Vi glæder os alle til at arrangere ture i fremtiden og modtager selvfølgelig gerne råd og ønsker. Så mange kan få

ønsker til ture opfyldt.

En blandet dag i sol og regn men et fast lyspunkt var Rasmus, der altid var klar til at hjælpe og give gode råd og vejledning.

Så en kæmpe tak til Rasmus skal lyde fra:
Simon, Trine, Lars, Finnur og Birger.

/Tekst: Birger

Bådførerne efter endt uddannelse /Foto : Rikke

Baracuda - 5 km challenge (del 2)

Baracudas ihærdige svømmere nåede lige at gennemføre sæsonens 5 km Challenge den 7. december sidste år, inden Mette F. med regeringen i ryggen lukkede ned for al svømning i svømmehallen i Baracuda-regi i et halvt år.

Fire af vores seje svømmere gennemførte alle Challenge's 5 km, mens en enkelt "nøjedes" med 3500 meter indenfor den 2 timers-grænse, der var afsat til arrangementet.

Efter svømningen skulle sukkerdepotterne selvfølgelig bygges op igen, og derfor havde Ken fremstillet en chokoladekage i den virkelig tunge ende: (Se infoboks)

Kaloriebomben gik naturligvis som varmt brød (kage) ovenpå aftenens anstrengelser.

Christiansborg rundt:

Næste projekt for klubbens svømmere

er Christiansborg Rundt, som er på 2.000 m i de københavnske kanaler rundt om vores nationale parlament.

Da vi har fået mulighed for at træne det meste af sommeren i East Kilbride, håber vi, at flere vil deltage den 28. august, hvor det store arrangement løber af stablen.

Hen mod juletid i år forventer vi igen at gennemføre en ny challenge i East Kilbride, hvor alle kan være med

(Vi vil dog anbefale, at man træner op mod challenge'n)

Stay tuned ☺

/tekst: Ken A, Bane 4

Holdet bag den store præstation.

Kageopskrift 1 kg. challenge

1000 g hvedemel
1000 g sukker
550 g. blødt smør
6 æg
7,0 dl. sødmælk
500 g smeltechokolade
100 g knuste valnødder
3 tsk. vaniljesukker
3 tsk. bagepulver
2 knsp. salt
Saften fra 2 økologiske appelsiner
Reven appelsinskal (Derfor de skal
være økologiske)

Velbekomme, hvis du prøver at kaste dig ud i et lignende kulinarisk projekt.

Du skal lige selv have styr på bagetider m.v. Men du kan her få et indtryk af hvor solid kagen var
/Red.

(Mail svømmehalsåbning. Fortsat fra side 15)

En vigtig ting i forhold til svømmehalsaftener hen over sommerferien er, at der skal være minimum 3 personer til stede i svømmehallen for at det er forsvarligt at der svømmes.

Tilmelding er påkrævet:

Det er derfor meget vigtigt, at I tilmelder jer i kalenderen, hvis I planlægger at komme i svømmehallen.

I den tænkte situation, at der sker noget, er det vigtigt, at der er en person ved den forulykkede + en der kan ringe/hente/finde hjælp.

28 juni til den 16 august:

Ovenstående ordning er gældende fra på mandag d. 28 juni og frem til d. 16. august, hvor der igen vil være normale klub/svømmehals aftener.

Jeg håber I har forståelse for den beskrevne procedure.

/Formanden

Hunderevet

Dykkeræsonen er nu i fuld gang og chancen for at få en lun oplevelse under havoverfladen skal udnyttes fuldt ud.

Ved alle danske havne er molerne beskyttet af store runde sten der er fisket op fra havbunden. Herved er mange rev forsvundet og skjulesteder for fiskeyngel mangler. Det bliver der nu gjort noget ved.

I Halsnæs kommune er der initiativrige personer der nu vil gøre noget ved problemerne. Nord øst for Hundested ud

mod Kattegat ved Knud Rasmussen museet er anlagt et kunstigt rev som vist på figuren. Her håber man at fiskeyngel kan finde ly og starte nye generationer af fisk.

Dyk på revet:

16 juni 2021 var jeg ude at dykke på det sammen med Frank der er en af initiativtagerne til at få revet anlagt. Han viste mig rundt på revet så jeg kunne fotografere løs.. Vandet var ikke specielt klart. Vi har haft kraftig nordlig vind fornyelig og det giver altid uklart vand. Der er mange hulrum mellem de store sten hvor fisk svømmede rundt. Alle steder er der en fin bevoksning der følger i strømmen. Revprojektgruppen vil gerne lave en attraktion ud af revet ved at invitere dykkere og snorklere til at lave en

Illustration fra Hunderevets projektbeskrivelse om udbredelsen af revet. <https://docplayer.dk/167418451-Etablering-af-formidlingsrev-ved-spodsbjerg-fyr-projektbeskrivelse.html> /Red.

rundtur på revet.

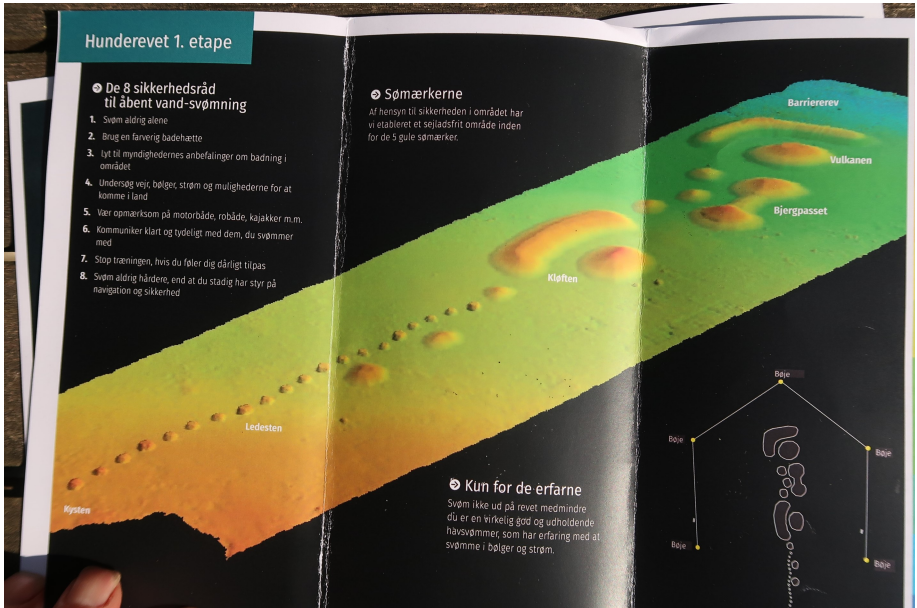
Frank nævnte at hvis vi er en gruppe dykkere op til 8 deltagere kan vi fra Hundested blive sejlet ud til revet. (ring til Gearløs 40-15 24-21 hvis du vil deltage).

Det vi ser i dag ved Hunderevet er første etape og der er planer om at udvide det.

Halsnæs kommune bakker op om ideen og støtter projektet økonomisk. (Sammen med en række fonde./ Red)

Første etape:

Sportsdykkere er velkomne her og med

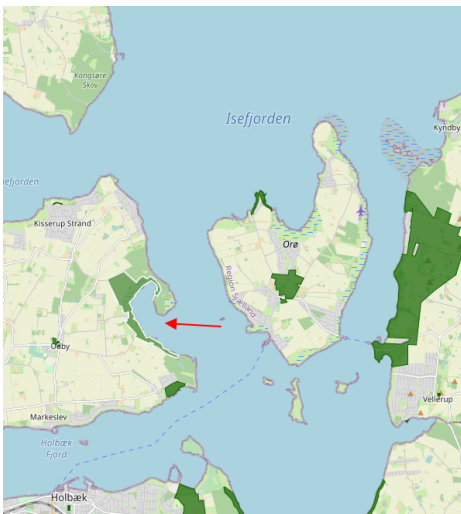

Nogle af de 7000 tons sten i revet./Foto: K. K.Jensen. (UV-jagt Køge bugt)

tiden kan Hunderevet udvikle sig i størrelse og blive en dykker attraktion som vores efterkommere kan få glæde af.

Vandkvalitet:

Tidevandet påvirker vandkvaliteten. ”Rent vand” fra Kattegat strømmer ind i Isefjorden og ud strømmer snavset vand der ved østgående strøm passerer Hunderevet.

Jo længere du kommer ind i Isefjorden jo værre bliver det. Hvor sigten i 2020 var 3 meter er den nu under én meter.

Bundprøven på foto er fra Spidsen af udløbet fra Udby Vig der er et natura 2000 område beskyttet af EU regler, men hele Tuse Næs er nu en stor svindefabrik og der er en ulidelig stank af grissegylle.

Sidste år var der få totter ålegræs tilbage nu er det næsten helt væk.

Samarbejde med miljøgruppe:

Vi søger nu samarbejde med RUC og Københavns universitet hvor fagpersoner kan deltage med deres viden. De har et grundigt indblik i hvad der fore-

går, men bliver modarbejdet af politikerne.

Når jeg bruger begrebet "vi" er det "Miljøgruppen Tuse Næs" jeg har i tankerne.

Det er en gruppe der omfatter 450 medlemmer på Tuse Næs og rundt i Holbæk kommune.

Der er også dannet en landsdækkende miljø bevægelse mod svinefabrikker og den når rundt i hele Danmark.

Brug for fotografer:

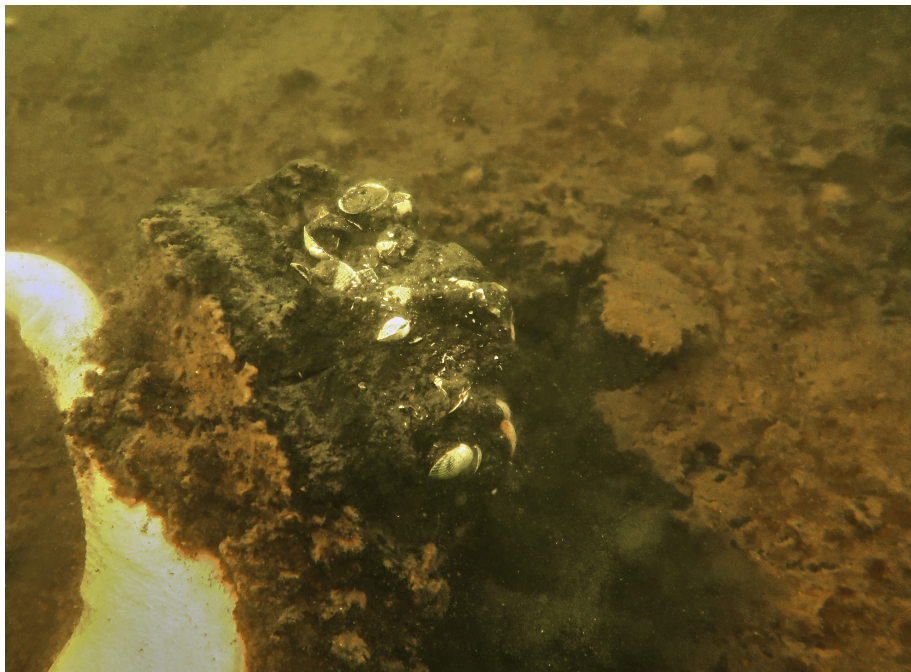
Hvis du vil deltage er der brug for UV fotografer. Vi har en båd til rådighed og jeg har selv en gummibåd med plads til 2 dykkere.

I næste uge får jeg leveret et special

kamera så vi på dybder op til 30 meter kan fotografere havbunden og dokumentere dens tilstand.

Vi/jeg skal også ud og fotografere hvad der sker under havbrugene. Det gjorde jeg sidste år og det er noget gigantisk miljøsvineri der her er i gang.

/Tekst Gearløs

Bundprøve fra Tuse Næs. /Foto: Gearløs

Makkertjek

Denne gang har den gamle redaktør lokket redaktøren til at lave et makkertjek på sig selv.

- Hvornår og hvorfor begyndte du at dykke

Siden jeg var en lille knægt er jeg aldrig gået i vandet uden dykkermaske og snorkel, så jeg har altid været meget fascineret af den der verden under vandet. Hans Hass'es dykkerbøger pløjede jeg igennem i underskolen, og var meget grebet af dem. Men jeg fik aldrig taget springet ud i at lære at dykke rigtigt. Det lød for vildt.

En kammerat var på et tidspunkt i gang med et projekt: ”hvad skal jeg have prøvet før jeg dør” Udover faldskærmsudspring, skulle de have et prø-

vedyk i en svømmehal. Jeg fik tilbudt om at være med og sprang til. Det at sidde på 3 meters dybde og kunne ånde ind og ud gennem en regulator, var egentligt lidt skræmmende og meget unaturligt for min krop. Men også meget fascinerende.....

På en sejlerferietur til Samsø nogle år senere, snorklede jeg rundt i lang tid og fandt bl.a. en stor sten på 3-4 meters vand. Stenen selv var vel 2 meter i diameter, så der var meget at undersøge. Det tog tid, jeg skulle jo hele tiden op at have luft. Et par i lystbådehavnen i Maarup, havde dykkerudstyr og de tog sig tit en lille dykkertur rundt langs stranden. Det så jo ret fint ud....så en tanke var måske sået igen.

Jan M. ved Munkholm /FotoOle

Da jeg så endelig lykkedes med mit projekt: Hold op med at ryge” tænkte jeg på hvad jeg dog skulle bruge de nye rene lunger til, og da Jesper (min lillebror) og alle hans unger året før var begyndt at dykke i Baracuda, tænket jeg: Why not..... De unge mennesker der, måtte vel kunne leve med en gut sidst i halvtredserne. Så her kom jeg endelig ind på at lære at dykke. Jeg startede i 2006 i klubben. Og mange af medlemmerne var (på trods af mine forventninger) hverken særligt unge eller i super form, så her skilte jeg mig ikke særligt ud. Det var dejligt.

Det var den hårde CMAS uddannelse under strikt ledelse af Henrik, Jan O, Carsten S., Birgit og ikke mindst vores ABC-træner: Leif (politimand og klubbens kasserer) Vi startede et ret stort hold på 6-8 mennesker, og vi blev ikke sparet for noget. Det var knaldhård træning for et 'kontor-menneske'. Masser af træning i svømmehallen og på stranddyk med militær disciplin. Når det ene hold var på vej ind skulle det næste holde sig klar i vandkanten....høp, høp, høp... Det fungerede, og det lyder underligt at Barcuda en gang har kunne overholde en stram disciplin omkring afvikling af dyk... ;-) Ikke noget vi dyrker så intenst mere.. (Ikke at det gør noget for mig...)

Det var en god årgang og flere af de nye dykkere kom i klubben er del år fremover. De blev i klubben indtil deres unger blev så store, at de som forældre nu skulle til at følge ungerne til fodbold o.s.v. Og så vupti var en inkarneret dykker en lige så inkarneret fodboldtræner. Et andet sted.

Min passion er også at fotografere, så jeg købte undervandshus og et kamera efter moden overvejelse. Men det gik hurtigt op for mig, at man skulle først

kunne dykker ordentligt, før man skulle til at bakse med et kamera også. Så der gik et helt år før det kom med under vandet for alvor.

På en af de tidlige ture sad jeg og pjattede med det, og viste hvor smart det var at man kunne tage porten/linsen af selve huset, pudse linsen og nemt sætte det hele sammen igen. Med det resultat at kameraet druknede på det efterfølgende dyk, fordi O-ringen var kommet i klemme. Så det bestyrkede mig kun i at der skulle mere erfaring til før et kamera skulle med i vandet igen. Jeg købte efter et stykke tid et brugt kamera til erstatning for det første, og gik langsomt i gang med at tage det med på dyk. Men først efter at afbalanceringen sad lidt bedre i kroppen.

Og stor tak i øvrigt til alle mine undervisere og makkere gennem tiden for deres store tålmodighed med mine vilde yo-yo-dyk i de første år. (Jeg husker stadig da Carsten S. på en tur til Salt ved Göteborg et efterår udbød. ”Argh nu er det altså ikke min tur igen til en begynder”. Så jeg tog med Allan, der den gang var kendt for at svømme mega hurtigt ud og hjem igen.

Jeg hang på kunne man sige. (I dag er Allan en af de mange makkere med stor indlevelse i at tilpasse sig hinanden og som det er en stor fornøjelse at dykke sammen med.)

- Hvor mange dyk har du haft.

Jeg er blevet mere sløset med at føre logbog, gennem årene. Men antallet plejer jeg at følge op på. Jeg er oppe i omegnen af 400 dyk afhængigt af om jeg tæller alle fotodyk på lavt vand med eller ej. Men det er i den størrelse.

Så det faktisk ikke mere end 25 dyk om året i snit. Hvad mange klarer på

en tur til Røde Havet. Så jeg har ikke været en stor-flittig dykker. Måske bliver det nu lavet om, efter jeg er blevet pensionist og er en stor fan af P-dyk om formiddagene.

- Hvilken slags dykkerdragt bruger du, og hvorfor.

Jeg bruger både semidry våddragt og en semidry tørdragt.

Det sidste skal forstå på den måde at da jeg begyndte at skrive på dette makertjek, kunne jeg ikke længere få min tørdragt til at holde tæt. Det selv om der både blev skiftet alle manchetter og en lynlås. Dette problem blev endelig opklaret da Waterproof havde dragten til inspektion, og de dømte den delamineret og færdig. (Lidt hurtigt synes jeg. Fem år er ingen alder for en ikke vildt anvendt tørdragt, skulle man mene. Hvad jeg godt kunne have tænkt mig at vide før jeg smed unødigt mange penge efter den. Så jeg er blevet lidt mistænksom overfor 'åndbare' tørdragter) Men nu har jeg købt en relativt billig ny ScubaPro Definition Dry dragt, der indtil videre holder fint tæt efter en sæson. Og det også rart at komme op efter et dyk i tørdragt og så bare blæse luft ind i dragten og lade varmen genindfinde sig.

Men den bedste dykkerdragt er uden tvivl min våddragt, fordi den ikke er så kompliceret at dykke i. Og man skal ikke have så meget bly på. Dog kan man omvendt sige, at våddragten ofte er rigtig kold fornøjelse i ydersæsonen. En våd våddragt og en længere gummibåndstur kan være en udfordring her.

- Hvordan vil du beskrive dig selv, som dykker. (teknisk-, vrage- eller 'blomster-dykker' eller lignende)

Til at starte med opfattede jeg helt klart mig selv som Snorkeldykker med

hjælpeluft. Klart en lægtvands- eller blomsterdykker.

Vi opfandt udtrykket: "3 meter i timen", som den ideale måde at bevæge sig på under vandet når vi skulle fotografere. Det skete på en tur til Rødehavet, hvor vi stort set blev på den samme koralvæg under hele dykket.

Man fik tid til at aflure fiskenes rytmer og bevægelsesmønstre, og kunne ofte forudsige, hvor de svømmede hen, så man kunne være klar og tage billeder uden, at det for en gangs skyld, var af fisk på flugt.

Vragdykkere synes jeg sådan set var lidt skøre. Både fordi de gik op i bunke gammelt jern, om end med en historie måske, men ofte også fordi de vrag de besøgte lå meget dybt. Noget som ikke var særligt attraktivt i mine øjne.

Men med årene har jeg lært at et vrag ikke kun er jern, men derimod en meget koncentreret biotop, hvor fisk og alle former for liv koncentrerer sig på den kunstige klippekold, som de åbenbart oplever vraget som. Det er typisk også et dykkersted hvor man bevæger sig stille og roligt rundt på den samme position uden at skulle på den store sigtseeings tur. Et vrag kan altså også komme ind i kategorien: 3 meter i timen.

Det var Tom B-vraget ved Kristiansand, der lærte mig denne dejlige erkendelse. Dybde 22 meter på sandbund. Dejligt lyst og med en hel masse standfisk i store stimer

Men jeg gider ikke deko-spildtid på et tov. Ligge og glo ud det grønne/blå uden andet at se på end sin computer. Spild af tid. Tid i vandet skal bruges på oplevelser, ikke dekotid....

Derfor er dyk fra strand, langs klipper og skrænter også mine yndlingsdyk, fordi sikkerhedsstoppet som regel kan afvikles samtidigt med at man kan se en masse spændende liv i mens. Ja, ja, som regel....Det kan være mudder og dårlig sigt her eller bare øde ålegræs i stride mængder.

- Er der noget du er specielt glad for ved dykning

Vægtløsheden. Kan man ramme den rigtige kombination af vægt og opdrift, så man kan svæve uden brug af kræfter, så er man i lykkeland. Jeg havde faktisk dykket i mange år, før jeg oplevede den der helt specielle følelse. Det skete underligt nok første gang i svømmehallen, hvor vi legede med blyklodser. Og at dykke ned med et 1 eller 2 kg's lod i hånden og opleve at man kunne være fuldstændigt vægtløs, var en øjenåbner af store dimensioner. Men det er ikke noget jeg oplever hver gang, eller går op i hele tiden. Men det

er et ideal.

Og så naturligvis når man pludseligt opdager noget der kan få en til at glemme sig selv fuldstændigt. At man forsvinder op i en stor koncentreret oplevelse. At være i nuet hedder det vel på moderne dansk. At være et med oplevelsen uden tanke på andet.

Det kan fx være en nøgensnegl, der bevæger sig roligt rundt på en koral, eller en tangplante, eller en torsk man kan lege "hvor-tæt-kan-jeg-komme-leg-før-du-svømmer-væk" med, eller en tålmodig kutling. Jeg har i sommer oplevet toplettede kutlinger i pardans mens hunnen lagde æg på blæretang og hannen tilsyneladende gydede ud over de mange små æg, der sad klistret fast på tangen. Fantastisk.

Men det kan også bare være en god sigt, et lysspil i tang på lavt vand, en udsigt over en klippekombination i en grønsort klarhed. En helt nøgen klip-

Dødemandshænder på Tom B ved Kristiansand/Foto: Jan M

pevæg i 40 meters dybde med kun en mega stor enkelt søanemone på.

- Hvad kan indgå i 'et godt dyk', og kan du beskrive et konkret dyk.

Som sagt vægtløsheden. Og selvfor-glemmelsen. Jeg kan huske mange dyk, både fra Ama'r strand, Stevns, Lysekil, Kullen og Røde havet hvor der har været magiske øjeblikke. Fælles for alle disse gode dyk, tror jeg også har været en følelse af overskuelighed. Man kunne overskue stedet og udfordringens sværhedsgrad. Ikke være udfordret ret langt ud over sin personlige komfortzone, af strøm eller lignende..

En makker man er helt tryk ved er også nøglen til disse oplevelser. Langt de fleste gange har jeg været sammen med FotoOle. Som det har været en stor glæde at dykke med.

Nu fotograferer jeg jo når jeg dykker.

Det kan være stressende, at have ambitioner om det perfekte billede i baghovedet hele tiden. Undertiden er det ren afslapning af droppe kameraet, men så kommer tanken øjeblikket op i en:

Hvad nu hvis der kommer en XXXX lige netop i dag (Erstat selv XXXX med din vision) Men når det gode billede dukker op, og man har styr på sin afbalancering og det ser ud til man fik snuppet et godt foto, der kan formidle netop det, der var specielt, så er man glad....

Et konkret godt dyk? Tjo. Det kunne fx være det dyk hvor vi opfandt det omtalte udtryk om de 3 meter i timen. Det var faktisk mit dyk nr. 100 tilfældigvis. Vi var i Marsa Shagra tror jeg. Her kunne man blive sejlet ud til et valgfrit sted, og vi blev droppet lige ude omkring munden ind til Shagra. Det blev aftalt at vi skulle hentes

Blæksprutte midt i et farveskifte. (det er mig bagved) /Foto fra video af Gearløs

samme sted en time senere. Det var så der, det gik op for mig, at var man det samme sted i længere tid kunne man pludseligt se nogle mønstre i fiskenes bevægelser hen over revet. Man kunne opleve en 'hverdag på revet' så at sige, og ikke bare studere fiskenes stress eller flugtadfærd. Den ser man vel ofte, når man svømmer hen mod dyr med et fremstrakt stort mærkeligt apparat med lys på. Hvem ville ikke flygte når dette apparat er 20 gange så stort som en selv. Se for dig en lastbil med store projektører langsomt, men ustoppeligt på vej ned mod dig i en snæver gyde..... Du var sgu også flygtet.

FotoOle og jeg har siden stort set fastholdt den marchhastighed, når vi dykker sammen. Det går langsomt.... Eller på et natdyk i Egypten, hvor vi så et par dansende blæksprutter lige foran os. De skiftede farver en meter fra mine opspilede øjne, mens jeg helt stille balancerende på mine svømmefødders tåspidser. Det var vildt..og totalt selvfor-glemmende. (Gearløs optog en film af denne forunderlige scene) Senere så vi en Spansk danser, som er en stor nøgensnegl med røde 'gevanter', som en andalusisk flamingo danserinde. En stor aften.

Eller da jeg i Kroatien fik spottet en meget stor blågul nøgensnegl. Og at jeg fik nogle fede billeder af den....

Eller da Stidsen og jeg i Vevang fik et super strømdyk gennem en af de brede åbninger mellem øerne ud mod Atlanterhavet ved tidevandsskiftet ved Strømholmen. Her blev vi 'spulet' igennem en undervandskløft begroet med smukke dødemandshænder og mange torskefisk, der stod og blærede sig med at holde sin position midt i strømmen. Forskellen på lav- og højvande her var over 2 meter. Så der var tryk på.. Sjæl-

dent har jeg været så glad for en makkerline. At det andet par også blev 'spytet ud' relativt tæt på hinanden næsten det samme sted i læ efter turen i strømhvirvlerne var rent held for dem.

- Har du haft 'et dårligt dyk, og kan du beskrive, hvad der skete.

Flere gange. Lige fra almindelige kedelige steder, utilpashed, dårlig afbalancering, kulde, dårlig sigt, tanken: Hvad fa'en laver jeg egenligt her. o.s.v. For meget bly på så man derfor ligger uroligt i vandet. Den guide man har med svømmer for hurtigt af sted og så videre. Et decideret dårligt dyk? Måske på Kap Verde, da et relativt dybt vragedyk med nogen strøm og min uopmærksomhed gjorde, at jeg hen mod slutningen af dykket kun havde 17 bar tilbage, og derfor måtte 'hurtigt' op. Også lidt for hurtig. Så jo, en dårlig afslutning, kan jeg sagtens huske.

- Har du oplevet en uheldssituation på et dyk.

Ja et par gange. Fx det næstsidste dyk i min ellevtid, hvor makkerens regulator pludseligt gav sig til at blæse. Han blev så frustreret over at jeg og instruktøren tilsyneladende ikke havde opfatte, hvad der var gang i, så han rakte over, greb fat i mig og fyldte luft i min vest. Vupti var vi i overfladen efter 15 sekunder og 5 minutters dyk. Der kontaktede jeg dykkerlægen på Riget, og han beroligede mig med at der sandsynligvis ikke var sket noget, men at han da gerne ville tage mig ind i tryktanken i et døgn, hvis det var noget? Det var det ikke!

En anden gang i Lysekil, havde jeg før dagens andet dyk taget et kg bly af mit blybælte. Jeg dykkede i tørdragt og jeg havde også foldet halsmanchetten ned, for at forhindre luften i at pladre op langs halsmanchetten i min hætte.

Hvad jeg havde oplevet på alle de tidligere dyk.

Det virkede sådan set fint lige ind til små 20 minutter ind i dykket, hvor jeg på knap 24 meter kunne mærke, at jeg ikke kunne holde mig nede. Jeg begyndte langsomt at stige op i vandet. Desperat kiggede jeg mig rundt efter en sten jeg kunne tage med som ekstra vægt. Men jeg fik kun øje på min makker, Ole, som det derefter gik ud over.

Jeg for over og tog fat i hans seletøj og gjorde fagter, der skulle betyde: Hold mig lige nede ellers stiger jeg til overfladen. Og det kan en hver jo forstå. Makkeren blev naturligvis noget forbavset over, hvad jeg havde gang i.

Forskrækket gav jeg slip igen i makkeren, da jeg i stedet fik sat gang en fælles ballonopstigning. Desværre for sent. Vi endte i overflader efter et kort øjeblik. Fortumlede i overfladen blev vi enige om, at det nok var bedste at gå ned igen for at få noget afgang på en vis dybde.... og vi forvandt ned i vandet igen. Uden at sørge for at have visuel kontakt. Dumt, meget dumt.

Da jeg fortumlet nede i vandsøjlen efter lidt tid, ikke kunne se og afgøre om min computer viste 7,7 eller 77 meter (der er dybt i Gulmarsfjorden) blev jeg efterhånden enig med mig selv om, at jeg nok burde gå i overfladen. Som sagt så gjort. Da makkeren senere også kom i op, kunne vi begge tørt konstatere, at det faktisk var ret fint at se hinanden igen.

Resten af aftenen, som ellers var den store gourmet-afslutnings-aften, stod på nul øl og masser af indånding af ren ilt. Overvejelser om hvorvidt vi skulle kontakte en dykkerlæge og komme i tryktank eller ej: Vi lod være.

Det viste med stor tydelighed for mig, at selvom jeg rent faktisk på et kursus om tørdragtsdykning havde lært hvordan man kan/skal håndtere en potentielt ufrivillig opstigning ved at hive ud i halsmanchetten, havde jeg i øjeblikket glemt ALT og panikkede vel i realiteten...

Jeg har undskyldt overfor makkeren før, men jeg gør det gerne igen. Hvor dumt kan man opføre sig når noget pludseligt udvikler sig uheldigt. Min hjerne havde glemt alt om flere handlemuligheder. Det er vist den vigtigste lære jeg har udtaget af dette. Keep cool.

- Er der nogle specielle ting du altid aftaler med din makker inden i dykker (tegn eller andet).

Dykkets tid, dybde, retning og plan for afvikling skal selvfølgelig altid aftales. Hvem fører an o.s.v Men ofte har jeg jo dykket med FotoOle, som både er en meget erfaren og tålmodig makker. Så vi aftaler ikke altid så meget, selvom vi i det mindste burde afstemme kompas og retninger før vi går i vandet. Derfor skal der også lyde en meget stor tak til Ole for alle de mange dyk vi har haft gennem årene. Uden ham ville jeg ikke have haft så mange gode oplevelser.

- Er der nogle ting som du burde omtale eller spørge om, men ikke altid husker.

Men man burde nok oftere aftale, hvad man vil gøre ved mulige nødsituationer fx Freeflow. Eller de gange man bliver væk fra hinanden. Det sker tit når man ikke har mellemlinje på fordi man jo o.s.v bare skal lidt rundt på 7 -8 meter og tage nogle fotos..(hvem sagde Munkholm)
Og så at gennemføre et kontrolleret

makkertjek. Specielt på bådedyk kan der ske ting og sager fra det mest banale med at man glemte bly eller svømmefødder, til alvorlige situationer. Jørn I. fortalte om en gang i Egypten, hvor hans regulator havde mistet bagpladen, så den reelt kun virkede oppe i luften, men under vand kom der mængder af vand indenbords når man sugede ind. Forestil dig, at du skal dykke ned og mødes med de andre på 3 meter, og at du når du virkelig trænger til luft, kun indånder vand. Fy for den! Det havde et ordentligt og grundigt makkertjek måske kunne fange.

- Er der noget udstyr du drømmer om at få fat i, eller er der noget du sværger til.

Jeg har endelig købt en ny våddragt efter den gamle har holdt i 14 år. Dels var den slidt og dels var den krøbet lidt, og er meget svær at få af. "Nå den havde nok ligget i krybekælderen" hø-hø. Den nye er så behagelig. Vandet siver kun langsom ind, så kuldechokket er ikke stort, og den er nem at få af og på. Dejligt. Og jeg holder fint varmen nede i vandet.

Mht. til Udstyr. Når man fotograferer er der altid ting på ønskesedlen, der kunne gøre det hele lidt nemmere og bedre og skarpere, og flottere og.... Måske kunne en super vidvinkel være fed, selvom det så også kræver en ny domeport o.s.v. Skruen uden ende.... Så egentligt ikke.

- Hvem skal have makkertjekknet næste gang og hvorfor?

Jeg har en stor lyst til at sende denne opfordring i retning af Finnur, som jeg havde en ganske kort tur sammen med til Lillebælt. Jeg kunne godt tænke mig at denne stafet begyndte at cirkulere blandt de nye spændende medlemmer vi har fået. Her ligger med garanti mange gode 'historier', som vi kan

glæde os til.

/Tekst: Jan M.
(*Til min makker Ole*)

